

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

4 iulie 2024*

„Recurs – Concurență – Înțelegeri – Piața europeană a oțelului pentru precomprimare – Decizie prin care se constată o încălcare a articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind Spațiul Economic European (SEE) – Hotărâre prin care se anulează în parte decizia și se stabilește o amendă într-un quantum identic cu cel al amenzii aplicate inițial – Imputarea plăților efectuate cu titlu provizoriu – Decizia Comisiei privind quantumul amenzii rămase neplătite – Data exigibilității unei amenzi al cărei quantum a fost stabilit de instanța Uniunii în exercitarea plenitudinii sale de competență”

În cauza C-70/23 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 8 februarie 2023,

Westfälische Drahtindustrie GmbH, cu sediul în Hamm (Germania),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, cu sediul în Hamm (Germania),

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, cu sediul în Iserlohn (Germania),

reprezentate de O. Duys și N. Tkatchenko, Rechtsanwälte,

recurente,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de A. Keidel, L. Mantl și P. Rossi, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul E. Regan, președinte de cameră, și domnii Z. Csehi (raportor), M. Ilešič, I. Jarukaitis și D. Gratsias, judecători,

avocat general: domnul A. Rantos,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

* Limba de procedură: germana.

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 1 februarie 2024,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, Westfälische Drahtindustrie GmbH (denumită în continuare „WDI”), Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG și Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG solicită anularea Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 23 noiembrie 2022, Westfälische Drahtindustrie și alții/Comisia (T-275/20, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2022:723), prin care Tribunalul le-a respins acțiunea având ca obiect, cu titlu principal, în primul rând, anularea scrisorii Comisiei Europene din 2 martie 2020 (denumită în continuare „actul în litigiu”) prin care aceasta le-a pus în întârziere pentru plata sumei de 12 236 931,69 euro, reprezentând, în opinia sa, soldul restant datorat din amenda care le fusese aplicată la 30 septembrie 2010, în al doilea rând, constatarea achitării în totalitate a acestei amenzi la 17 octombrie 2019 prin plata sumei de 18 149 636,24 euro și, în al treilea rând, obligarea Comisiei la plata către WDI a sumei de 1 633 085,17 euro, majorată cu dobânzi de la data menționată, cu titlu de îmbogățire fără justă cauză a acestei instituții, precum și, cu titlu subsidiar, obligarea Comisiei la plata sumei de 12 236 931,69 euro, solicitată de Comisie de la WDI, și a unei sume reprezentând surplusul încasat de această instituție, până la concurența sumei de 1 633 085,17 euro plus dobânzi calculate de la 17 octombrie 2019 până la rambursarea completă a sumei datorate.

Cadrul juridic

- 2 Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101] și [102 TFUE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167, rectificare în Ediție specială, 08/vol. 4, p. 269) prevede la articolul 23 alineatul (2):

„Comisia poate aplica, prin decizie, amenzi [...] întreprinderilor și asociațiilor de întreprinderi atunci când, în mod intenționat sau din neglijență, acestea:

(a) încalcă articolul [101] sau articolul [102 TFUE]

[...]”

- 3 Articolul 31 din acest regulament prevede:

„Curtea de Justiție are plenitudine de competență cu privire la acțiunile introduse împotriva deciziilor prin care Comisia stabilește o amendă sau o penalitate cu titlu cominatoriu. Curtea de Justiție poate elimina, reduce sau mări amenda sau penalitatea cu titlu cominatoriu aplicată.”

- 4 Punctul 35 din Orientările privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 (JO 2006, C 210, p. 2, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 264, denumite în continuare „Orientările din 2006”) prevede, sub titlul „Capacitatea de plată”:

„În circumstanțe excepționale, Comisia poate, la cerere, să țină seama de absența capacității de plată a unei întreprinderi într-un anumit context social și economic. Comisia nu acordă o reducere a amenzii într-un astfel de caz doar pe baza simplei constatări a unei situații financiare nefavorabile sau precare. Reducerea se poate acorda numai pe baza unor probe obiective potrivit cărora aplicarea unei amenzi, în condițiile stabilite de prezentele orientări, ar pune iremediabil în pericol viabilitatea economică a întreprinderii implicate și ar conduce la devalorizarea completă a activelor acesteia.”

Istoricul litigiului

- 5 Istoricul litigiului este descris la punctele 2-26 din hotărârea atacată și poate fi rezumat după cum urmează.
- 6 Prin Decizia C(2010) 4387 din 30 iunie 2010 privind o procedură în temeiul articolului 101 TFUE și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/38344 – Oțel pentru precomprimare), astfel cum a fost modificată prin Decizia C(2010) 6676 final din 30 septembrie 2010 (denumită în continuare „decizia în litigiu”), Comisia a sancționat mai multe întreprinderi, printre care și recurentele, care sunt furnizori de oțel pentru precomprimare, ca urmare a participării lor la o înțelegere pe piața oțelului pentru precomprimare. Comisia a aplicat WDI o amendă de 46 550 000 de euro, în timp ce Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft și Pampus Industriebeteiligungen au fost obligate în solidar la plata sumei de 38 855 000 de euro și, respectiv, de 15 485 000 de euro.
- 7 În conformitate cu decizia în litigiu, plata amenzii trebuia efectuată în termen de trei luni de la data notificării acestei decizii. La expirarea acestui termen, dobânzile erau datorate automat la rata aplicată de Banca Centrală Europeană (BCE) pentru principalele sale operațiuni de refinanțare, majorată cu 3,5 puncte procentuale. Decizia în litigiu prevedea de asemenea că, în cazul introducerii unei acțiuni de către o întreprindere sancționată, aceasta putea acoperi amenda la scadență fie prin furnizarea unei garanții bancare, fie prin plata provizorie a amenzii.
- 8 După ce au introdus o acțiune cu ocazia căreia au solicitat nu numai anularea deciziei în litigiu, ci și reducerea amenzii aplicate, recurentele au formulat o cerere de măsuri provizorii prin care au solicitat în esență suspendarea executării acestei decizii până la pronunțarea hotărârii cu privire la această acțiune.
- 9 Prin Ordonanța din 13 aprilie 2011, Westfälische Drahtindustrie și alții/Comisia (T-393/10 R, EU:T:2011:178), președintele Tribunalului a admis în parte cererea de măsuri provizorii, dispunând suspendarea obligației reclamantelor de a constitui o garanție bancară în favoarea Comisiei pentru a evita recuperarea imediată a amenzii, cu condiția ca acestea să plătească instituției respective, cu titlu provizoriu, pe de o parte, suma de 2 000 000 de euro și, pe de altă parte, rate lunare de 300 000 de euro până la pronunțarea unei hotărâri în acțiunea în anulare.
- 10 Prin Hotărârea din 15 iulie 2015, Westfälische Drahtindustrie și alții/Comisia (T-393/10, denumită în continuare „Hotărârea din 15 iulie 2015”, EU:T:2015:515), Tribunalul a anulat decizia în litigiu în ceea ce privește amenda aplicată recurentelor. Acesta le-a obligat apoi la plata unei amenzi într-un quantum identic cu cel stabilit în decizia în litigiu. Pentru a ajunge la această

soluție, Tribunalul a constatat mai întâi că Comisia săvârșise erori atunci când apreciasse capacitatea de plată a recurentelor. Apoi, făcând uz de plenitudinea sa de competență, Tribunalul a considerat că din diferite indicii, printre care în special restructurarea la care au recurs recurentele înseși, după data adoptării acestei decizii, reieșea că nu erau însă îndreptățite să pretindă o reducere a amenzii din cauza lipsei unei capacități de plată a acestora.

- 11 Hotărârea din 15 iulie 2015 a fost atacată cu recurs de recurente, care au contestat printre altele luarea în considerare de către Tribunal, în exercitarea plenitudinii sale de competență, a capacității lor de plată, astfel cum exista în anul 2015, iar nu în anul 2010. Acest recurs a fost respins prin Ordonanța din 7 iulie 2016, Westfälische Drahtindustrie și Pampus Industriebeteiligungen/Comisia (C-523/15 P, EU:C:2016:541).
- 12 După pronunțarea Hotărârii din 15 iulie 2015, au apărut divergențe între Comisie și consilierii juridici ai reclamantelor în ceea ce privește data de la care trebuiau să curgă dobânzile la amendă. În timp ce aceștia din urmă considerau că amenda nu era exigibilă decât de la pronunțarea hotărârii, Comisia aprecia că dobânzile erau datorate de la data prevăzută în decizia în litigiu.
- 13 În acest context, după respingerea recursului lor, recurentele au solicitat Tribunalului să interpreteze Hotărârea din 15 iulie 2015 în sensul că dobânzile aplicate la cuantumul amenzii impuse prin această hotărâre erau datorate de la data pronunțării hotărârii. Cu titlu subsidiar, recurentele au solicitat Tribunalului să rectifice sau să completeze hotărârea precizând data de la care au început să curgă dobânzile.
- 14 Prin Ordonanța din 17 mai 2018, Westfälische Drahtindustrie și alții/Comisia (T-393/10 INTP, EU:T:2018:293), Tribunalul a declarat inadmisibile aceste cereri. În ceea ce privește cererea de interpretare, Tribunalul a amintit că, pentru a fi admisibilă, aceasta trebuia să privească un aspect soluționat în hotărârea a cărei interpretare se solicita. Or, chestiunea privind momentul de la care încep să curgă dobânzile de întârziere datorate în caz de amânare a plății cuantumului amenzilor aplicate recurentelor nu fusese abordată în Hotărârea din 15 iulie 2015. Potrivit Tribunalului, cererea recurentelor urmărea obținerea unei opinii cu privire la consecințele Hotărârii din 15 iulie 2015, ceea ce nu putea face obiectul unei cereri de interpretare întemeiate pe articolul 168 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului. În ceea ce privește celelalte două cereri, acestea au fost considerate tardive. În final, Tribunalul a apreciat că, având în vedere termenele prevăzute în acest scop la articolul 164 alineatul (2) și la articolul 165 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, cererile formulate cu titlu subsidiar având ca obiect rectificarea sau completarea Hotărârii din 15 iulie 2015 trebuiau considerate tardive.
- 15 În executarea Ordonanței din 13 aprilie 2011, Westfälische Drahtindustrie și alții/Comisia (T-393/10 R, EU:T:2011:178), WDI a plătit cu titlu provizoriu Comisiei o sumă totală de 16 400 000 de euro în perioada cuprinsă între 29 iunie 2011 și 16 iunie 2015.
- 16 La 16 octombrie 2019, WDI a informat Comisia, pe de o parte, că a plătit deja 31 700 000 de euro și, pe de altă parte, că intenționa să plătească la acel moment soldul amenzii datorate, capital plus dobânzi, pe care îl evalua la 18 149 636,24 euro. Pentru acest calcul, WDI a luat în considerare dobânzile scadente de la data de 15 octombrie 2015, adică la trei luni după pronunțarea Hotărârii din 15 iulie 2015, și a aplicat o rată a dobânzii de 3,48 %.

- 17 La 17 octombrie 2019, WDI a plătit suma respectivă de 18 149 636,24 euro în contul bancar al Comisiei, cuantumul total al plăților efectuate începând de la data de 29 iunie 2011 pentru a acoperi amenda ajungând la 49 849 636,24 euro.
- 18 Prin actul în litigiu, Comisia și-a manifestat dezacordul față de poziția exprimată de WDI în scrisoarea sa din 16 octombrie 2019. Comisia a arătat că, potrivit criteriilor stabilite în Hotărârea din 14 iulie 1995, CB/Comisia (T-275/94, EU:T:1995:141), dobânzile, calculate la rata de 4,5 %, nu au început să curgă de la pronunțarea Hotărârii din 15 iulie 2015, ci de la data prevăzută de decizia în litigiu, și anume 4 ianuarie 2011. În consecință, Comisia a pus în întârziere WDI pentru plata sumei de 12 236 931,69 euro reprezentând soldul restant datorat, luând în considerare valoarea de la data de 31 martie 2020.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 19 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 11 mai 2020, recurentele au solicitat Tribunalului, cu titlu principal, în primul rând, anularea actului atacat, în al doilea rând, constatarea faptului că Comisia trebuia să deducă plățile efectuate de WDI în perioada cuprinsă între 29 iunie 2011 și 16 iunie 2015 (16 400 000 de euro), majorate cu dobânzile aferente acestui cuantum în această perioadă (1 420 610 de euro), respectiv un cuantum total de 17 820 610 euro, din amenda stabilită de Tribunal în temeiul plenitudinii sale de competență prin Hotărârea din 15 iulie 2015, cu efect de la această dată, și că amenda a fost, ca urmare a acestui fapt, achitată integral prin plata efectuată de WDI la 17 octombrie 2019 până la concurența sumei de 18 149 636,24 euro și, în al treilea rând, obligarea Comisiei să plătească WDI suma de 1 633 085,17 euro, majorată cu dobânzi de la data de 17 octombrie 2019, până la rambursarea completă a sumei datorate. Cu titlu subsidiar, recurentele au solicitat obligarea Uniunii Europene, reprezentată de Comisie, pe de o parte, să le plătească o despăgubire egală cu suma solicitată în actul în litigiu, și anume 12 236 931,69 euro, și, pe de altă parte, să plătească societății WDI suma de 1 633 085,17 euro, majorată cu dobânzi de la 17 octombrie 2019 până la rambursarea completă a sumei datorate.
- 20 În hotărârea atacată, la examinarea temeiniciei concluziilor recurentelor, menționate la punctul 19 din prezenta hotărâre, Tribunalul a examinat mai întâi cererea de despăgubire formulată de recurente, întemeiată pe mai multe încălcări ale articolului 266 primul paragraf TFUE. În această privință, Tribunalul a considerat că toate încălcările invocate plecau de la premisa potrivit căreia amenda impusă prin decizia în litigiu nu fusese „menținută” sau „confirmată” de Tribunal în Hotărârea din 15 iulie 2015, ci fusese anulată și înlocuită cu o nouă amendă pe care recurentele o numeau „amendă jurisdicțională”.
- 21 După ce a declarat cererea de despăgubire admisibilă, Tribunalul a amintit la punctul 98 din hotărârea atacată că, în conformitate cu jurisprudența rezultată din Hotărârea din 14 iulie 1995, CB/Comisia (T-275/94, EU:T:1995:141), amenda pe care instanța Uniunii o stabilește în exercitarea plenitudinii sale de competență nu constituie o amendă nouă, distinctă din punct de vedere juridic de cea aplicată de Comisie. Or, simpla împrejurare că Tribunalul a considerat în final oportun să rețină în Hotărârea din 15 iulie 2015 un cuantum al amenzii identic cu cel stabilit în decizia în litigiu nu se opune aplicării acestei jurisprudențe în speță.

- 22 Această apreciere nu este contrazisă nici de argumentele recurentelor întemeiate în special pe faptul că Tribunalul a anulat amenda aplicată inițial înainte de a stabili un nou quantum pe baza unor elemente ulterioare deciziei în litigiu și că președintele Tribunalului a dispus, prin Ordonanța din 13 aprilie 2011, Westfälische Drahtindustrie și alții/Comisia (T-393/10 R, EU:T:2011:178), suspendarea obligației de a constitui o garanție bancară.
- 23 Tribunalul a subliniat în plus că, atunci când instanța Uniunii, în exercitarea plenitudinii sale de competență, menține o parte sau întregul quantum al amenzii, obligația de a plăti dobânzi de întârziere *ab initio* nu constituie o sancțiune care se adaugă amenzii aplicate inițial de Comisie.
- 24 Având în vedere aceste considerații, Tribunalul a considerat că nu exista o încălcare a obligațiilor Comisiei suficient de gravă potrivit articolului 266 TFUE și a respins cererea de despăgubire formulată de recurente. Ținând seama de faptul că celelalte capete de cerere formulate de recurente erau în esență întemeiate tot pe premisa unei încălcări a acestei dispoziții de către Comisie, Tribunalul a respins acțiunea în totalitate, fără a examina excepția de inadmisibilitate ridicată de Comisie cu privire la cererea de anulare a actului în litigiu.

Concluziile părților

- 25 Recurentele solicită Curții:
- anularea hotărârii atacate;
  - anularea actului în litigiu;
  - în consecință, constatarea faptului că Comisia trebuie să deducă plățile efectuate de WDI în perioada cuprinsă între 29 iunie 2011 și 16 iunie 2015 în quantum de 16 400 000 de euro plus dobânzile compensatorii acumulate în quantum total de 1 420 610 de euro, respectiv un total de 17 820 610 de euro, din amenda aplicată în mod independent de Tribunal prin Hotărârea din 15 iulie 2015, cu efect de la 15 iulie 2015, și a faptului că această amendă a fost acoperită în totalitate prin plata efectuată la 17 octombrie 2019 în valoare de 18 149 636,24 euro;
  - obligarea Comisiei să plătească WDI un quantum de 1 633 085,17 euro plus dobânzi compensatorii calculate de la data de 17 octombrie 2019 până la rambursarea integrală a quantumului corespunzător datorat;
  - cu titlu subsidiar, anularea hotărârii atacate și obligarea Comisiei la plata de daune interese către cele trei recurente în quantum de 12 236 931,69 euro, la compensarea cu creanța invocată de Comisie împotriva WDI, prin actul atacat, în quantum de 12 236 931,36 euro și la plata către WDI a surplusului încasat de 1 633 085,17 euro plus dobânzi compensatorii calculate de la data de 17 octombrie 2019 până la rambursarea integrală a quantumului datorat;
  - cu titlu subsidiar cererilor formulate la liniuțele 1 și 5, trimiterea cauzei spre rejudecare Tribunalului pentru ca acesta să se pronunțe
- și în orice caz
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate primă instanță și în recurs.

- 26 Comisia solicită Curții:
- respingerea recursului și
  - obligarea recurenților la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

- 27 În susținerea recursului, recurențele invocă trei motive.

Cu privire la primul și la al doilea motiv

- 28 Prin intermediul primului motiv, recurențele reproșează Tribunalului săvârșirea unei erori de drept prin faptul că nu a respectat Hotărârea din 15 iulie 2015 și prin faptul că, în raport cu aceasta, a motivat într-un mod eronat și contradictoriu hotărârea atacată. Al doilea motiv este întemeiat pe o pretinsă încălcare a articolului 266 TFUE din cauza nerespectării normei de drept care este un rezultat al efectului anulării Hotărârii din 15 iulie 2015 combinat cu natura juridică substitutivă a deciziei adoptate în temeiul acesteia.
- 29 Din înscrisurile recurenților reiese însă că, prin intermediul acestor două motive, ele invocă în esență că exercitarea de către Tribunal a plenitudinii sale de competență în cadrul Hotărârii din 15 iulie 2015 l-a determinat pe acesta să stabilească o amendă ce trebuie caracterizată drept nouă și distinctă din punct de vedere juridic în raport cu cea pe care Comisia le-o aplicase prin decizia în litigiu. În particular, deși recurențele formulează primul motiv ca fiind parțial întemeiat pe caracterul contradictoriu și eronat al motivării, interpretarea diferitelor argumente prezentate în susținerea acestui motiv indică faptul că ele înțeleg în realitate să conteste pe baza lor nu caracterul suficient al motivării hotărârii atacate, ci consecințele juridice pe care Tribunalul le-a dedus din faptul că, în Hotărârea din 15 iulie 2015, acesta își exercitase plenitudinea sa de competență. În consecință, trebuie să se examineze împreună aceste două motive și să se examineze mai întâi temeinicia acestei premise.

Argumentația părților

- 30 Recurențele susțin că Tribunalul, prin Hotărârea din 15 iulie 2015, pe de o parte, ar fi anulat *ex tunc* amenda aplicată de Comisie, ceea ce a dat naștere în favoarea lor la o creanță corespunzătoare sumei plătite de acestea, cu titlu provizoriu, în executarea ordonanței privind măsurile provizorii, majorată cu dobânzi, și, pe de altă parte, ar fi stabilit o nouă amendă distinctă, cu efect de la data pronunțării Hotărârii din 15 iulie 2015, pe care acestea o desemnează ca fiind o „amendă judiciară”, în opoziție cu „amenda anulată” impusă de Comisie în anul 2010.
- 31 În acest scop, recurențele invocă în special împrejurarea că, în dispozitivul Hotărârii din 15 iulie 2015, Tribunalul a eliminat în totalitate articolul 2 punctul 8 din decizia în litigiu, ceea ce ar fi avut drept consecință desființarea în întregime și retroactiv a amenzii aplicate de Comisie ca efect al anulării dispuse prin acea hotărâre.

- 32 În plus, ținând seama de gravitatea erorilor constatate de Tribunal în acea hotărâre și dat fiind că nu părea posibil să se stabilească cu efect retroactiv cuantumul unei amenzi reduse din cauza caracterului eronat al aprecierii efectuate în decizia în litigiu cu privire la capacitatea de plată, Tribunalul s-ar fi îndepărtat de practica sa jurisdicțională anterioară. Astfel, în loc să stabilească direct, precum în alte hotărâri, cuantumul amenzii anulate la un cuantum redus cu efect retroactiv, acesta ar fi decis, în cadrul exercitării plenitudinii sale de competență, să combine anularea acestei decizii cu un dispozitiv de obligare a recurentelor. Această combinație ar fi permis Tribunalului, într-o primă etapă, să înlăture complet decizia menționată și, într-o a doua etapă, să o înlocuiască cu propria apreciere.
- 33 De asemenea, ar fi revelator faptul că, în Hotărârea din 15 iulie 2015, Tribunalul s-a considerat îndreptățit să țină seama de plățile deja efectuate de recurente pe parcursul unei perioade de aproape cinci ani și de îmbunătățirea capacității lor de plată la data pronunțării acelei hotărâri.
- 34 Prin urmare, motivarea hotărârii atacate ar fi contradictorie, întrucât nu ar ține seama de caracterul nou și distinct al amenzii aplicate prin Hotărârea din 15 iulie 2015. În special, la punctul 99 din hotărârea atacată, Tribunalul a statuat că decizia în litigiu era considerată, ca urmare a efectului substitutiv al Hotărârii din 15 iulie 2015, ca fiind dintotdeauna cea care rezulta din aprecierea făcută în hotărâre. Or, potrivit recurentelor, Tribunalul ar fi trebuit să determine întinderea acestui efect substitutiv care decurge din exercitarea plenitudinii sale de competență în raport cu dispozitivul și cu motivarea hotărârii din care rezultă un asemenea efect. Cu toate acestea, în speță, din dublul efect al anulării deciziei în litigiu și al obligării recurentelor la plata unei amenzi ar rezulta că ar fi fost aplicată o nouă amendă, distinctă din punct de vedere juridic de cea aplicată inițial. De altfel, pe plan textual, efectul substitutiv menționat ar implica în mod necesar cel puțin o modificare a amenzii inițiale și, prin urmare, adoptarea în esență a unei amenzi noi, distinctă din punct de vedere juridic.
- 35 În definitiv, dispozitivul Hotărârii din 15 iulie 2015 și aprecierea globală efectuată de Tribunal în acea hotărâre ar indica faptul că decizia în litigiu a fost reformată în întregime. Efectul substitutiv ar fi privit atât motivarea, cât și cuantumul supraevaluat al amenzii. Acesta ar fi determinat o modificare care impune să se distingă în mod clar amenda inițială anulată și amenda jurisdicțională care o înlocuiește, precum și consecințele juridice aferente acesteia.
- 36 Comisia apreciază că primul și al doilea motiv sunt nefondate.

Aprecierea Curții

- 37 Trebuie amintit că sistemul de control jurisdicțional al deciziilor Comisiei privind procedurile de aplicare a articolelor 101 TFUE și 102 TFUE constă într-un control al legalității actelor instituțiilor prevăzut la articolul 263 TFUE, care poate fi completat, în temeiul articolului 261 TFUE și la cererea reclamantului, prin exercitarea de către Tribunal a unei plenitudini de competență în ceea ce privește sancțiunile aplicate de Comisie în acest domeniu (a se vedea Hotărârea din 25 iulie 2018, *Orange Polska/Comisia*, C-123/16 P, EU:C:2018:590, punctul 104 și jurisprudența citată).
- 38 Sfera controlului de legalitate prevăzut la articolul 263 TFUE se extinde la toate elementele deciziilor Comisiei privind procedurile de aplicare a articolelor 101 și 102 TFUE care fac obiectul unui control aprofundat în drept și în fapt asigurat de Tribunal, în lumina motivelor invocate de reclamant și ținând seama de ansamblul elementelor prezentate de acesta din urmă. Totuși, în

cadrul acestui control, instanțele Uniunii nu pot, în niciun caz, să substituie motivarea autorului actului în cauză cu propria motivare (Hotărârea din 25 iulie 2018, *Orange Polska/Comisia*, C-123/16 P, EU:C:2018:590, punctul 105 și jurisprudența citată).

- 39 În schimb, atunci când își exercită plenitudinea de competență prevăzută la articolul 261 TFUE și la articolul 31 din Regulamentul nr. 1/2003, instanța Uniunii, dincolo de simplul control al legalității sancțiunii, este abilitată să substituie aprecierea Comisiei, care este autorul actului în care acest cuantum a fost stabilit inițial, cu propria apreciere în vederea stabilirii cuantumului acestei sancțiuni. În consecință, instanța Uniunii poate reforma actul atacat, chiar și în lipsa anulării, pentru a înlătura, a reduce sau a majora amenda aplicată, această competență fiind exercitată ținând seama de toate împrejurările de fapt (a se vedea Hotărârea din 25 iulie 2018, *Orange Polska/Comisia*, C-123/16 P, EU:C:2018:590, punctul 106 și jurisprudența citată).
- 40 Astfel, reiese din jurisprudența Curții că plenitudinea de competență de care dispune Tribunalul în temeiul articolului 31 din Regulamentul nr. 1/2003, care îi permite să înlătore, să reducă sau să majoreze amenda aplicată de Comisie, se raportează și se limitează la cuantumul amenzii aplicate inițial de Comisie (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 iunie 2022, *Sony Optiarc și Sony Optiarc America/Comisia*, C-698/19 P, EU:C:2022:480, punctul 92).
- 41 În plus, contrar articolului 23 din Regulamentul nr. 1/2003, care conferă Comisiei competența de a aplica amenzi pentru încălcarea normelor de concurență, articolul 31 din acest regulament conferă Tribunalului o plenitudine de competență care face parte integrantă din competența sa de a se pronunța asupra acțiunilor formulate împotriva deciziilor prin care Comisia a aplicat o astfel de amendă. În consecință, acest ultim articol nu are ca obiect abilitarea Tribunalului să impună o nouă amendă distinctă din punct de vedere juridic de cea stabilită de Comisie, ci completează controlul jurisdicțional, permițând Tribunalului să modifice cuantumul amenzii aplicate inițial.
- 42 Prin urmare, trebuie subliniat, astfel cum a procedat Tribunalul la punctul 99 din hotărârea atacată, că, atunci când instanța Uniunii substituie aprecierea Comisiei cu propria apreciere, aceasta înlocuiește, în cadrul deciziei Comisiei, cuantumul stabilit inițial în această decizie cu cel rezultat din propria apreciere. Prin urmare, se consideră că decizia Comisiei, ca urmare a efectului substitutiv al hotărârii pronunțate de instanța Uniunii, a fost întotdeauna cea care rezultă din aprecierea acesteia din urmă.
- 43 În speță, în Hotărârea din 15 iulie 2015, Tribunalul a considerat mai întâi că au fost săvârșite erori de către Comisie la aprecierea capacității de plată a recurentelor în sensul punctului 35 din Orientările din 2006. În continuare, făcând aplicarea plenitudinii sale de competență chiar la cererea recurentelor, care au solicitat Tribunalului nu doar anularea deciziei în litigiu, ci și reducerea amenzii aplicate, Tribunalul a constatat, pe baza elementelor prezentate de părți cu privire la situația financiară a recurentelor, având în vedere evoluția ei după adoptarea deciziei în litigiu, că nu erau îndreptățite să susțină că trebuia să le fie acordată o reducere a amenzii menționate din cauza lipsei capacității lor de plată și aceasta din motive similare celor avute în vedere la punctul 35 din Orientările din 2006.
- 44 Dat fiind că Tribunalul și-a exercitat astfel plenitudinea sa de competență în Hotărârea din 15 iulie 2015, este deci corect faptul că acesta s-a întemeiat, la punctul 98 din hotărârea atacată, pe Hotărârea din 14 iulie 1995, *CB/Comisia* (T-275/94, EU:T:1995:141, punctele 58 și 60), din care reiese că instanța Uniunii nu are competența ca, în exercitarea plenitudinii sale de competență, să înlocuiască amenda aplicată de Comisie cu o amendă nouă, distinctă din punct de

vedere juridic de aceasta, și a dedus din acest fapt la punctul 102 din hotărârea atacată că, întrucât amenda modificată de Tribunal în Hotărârea din 15 iulie 2015 nu era nouă, aceasta era în speță exigibilă de la data de 4 ianuarie 2011.

- 45 Trebuie arătat în această privință că nici modul în care Tribunalul a stabilit cuantumul amenzii, nici natura elementelor pe care acesta le-a luat în considerare atunci când a substituit aprecierea Comisiei cu propria apreciere în Hotărârea din 15 iulie 2015 nu pot conduce la concluzia că această amendă, astfel cum a fost modificată, constituie o amendă nouă, distinctă din punct de vedere juridic de cea aplicată de Comisie în decizia în litigiu.
- 46 Este adevărat că Tribunalul a anulat, la punctul 2 din dispozitivul Hotărârii din 15 iulie 2015, articolul 2 punctul 8 din decizia în litigiu, care impunea recurentelor o amendă, și a stabilit, la punctele 4-6 din acest dispozitiv, diferitele cantumuri care constituiau amenda modificată și care corespundeau cantumurilor amenzii impuse prin decizia în litigiu. Totuși, această împrejurare nu poate fi înțeleasă, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 55 din concluzii, ca fiind expresia voinței Tribunalului de a aplica o amendă nouă, distinctă din punct de vedere juridic de cea stabilită de Comisie.
- 47 Astfel, atunci când instanța Uniunii substituie, în exercitarea plenitudinii sale de competență, aprecierea Comisiei cu propria apreciere în vederea stabilirii cuantumul amenzii, aplicând un nou cantum, această substituie implică obligatoriu anularea cuantumul amenzii inițiale, astfel cum a fost stabilit de Comisie, indiferent dacă se menționează sau nu în mod expres această anulare în hotărâre.
- 48 În consecință, deși ar fi, desigur, preferabil ca, în măsura posibilului, Tribunalul să urmeze o practică de redactare uniformă, totuși nu se poate deduce nicio consecință juridică specifică din faptul că, în urma exercitării plenitudinii sale de competență, Tribunalul a ales să menționeze în dispozitiv nu faptul că era substituit un nou cantum al amenzii, eventual identic cu cel stabilit anterior, ci, mai întâi, că era anulat cuantumul amenzii aplicate de Comisie, iar ulterior că recurentelor le era aplicată o amendă în același cantum.
- 49 Reiese din cele de mai sus că, întrucât premisa pe care se întemeiază primul și al doilea motiv este eronată, aceste motive trebuie respinse ca nefondate, fără a fi necesar să se examineze mai în detaliu diferitele critici invocate în cadrul lor de recurente.

Cu privire la al treilea motiv

- 50 Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurentele reproșează Tribunalului că le-a încălcat dreptul la un proces echitabil.

Argumentația părților

- 51 Potrivit recurentelor, Tribunalul a respins toate motivele care i-au fost prezentate pe baza unui singur motiv, și anume faptul că amenda rezultată din Hotărârea din 15 iulie 2015 nu este o amendă „nouă”.

- 52 Admițând că există o legătură între aceste motive, recurențele susțin că această împrejurare nu ar fi trebuit totuși să fie suficientă pentru a permite Tribunalului să respingă în acest mod toate motivele menționate. Pentru garantarea unei protecții jurisdicționale efective, Tribunalul ar fi trebuit să supună unei examinări individuale și minuțioase toate motivele invocate. Or, din motivarea hotărârii atacate nu ar reieși că Tribunalul a efectuat o astfel de examinare.
- 53 Comisia susține că al treilea motiv este de asemenea total nefondat.

Aprecierea Curții

- 54 La punctele 129 și 130 din hotărârea atacată, Tribunalul a arătat că motivele al doilea-al patrulea care au fost invocate plecau de la premisa, stabilită în cadrul primului motiv, potrivit căreia amenda aplicată de Comisie fusese anulată și înlocuită cu o „amendă jurisdicțională”. Întrucât a considerat că infirmase această premisă în cadrul examinării primului motiv, Tribunalul a respins motivele al doilea-al patrulea ca nefondate, fără a examina argumentele care stăteau la baza lor.
- 55 Procedând astfel, Tribunalul nu a încălcat în niciun fel dreptul la un proces echitabil și nici, în măsura în care recurențele au intenționat să invoce o astfel de critică, nu a motivat în mod insuficient concluzia la care a ajuns.
- 56 Astfel, la fel ca în prezentul recurs, argumentele recurențelor referitoare la motivele al doilea-al cincilea invocate la Tribunal se întemeiau deopotrivă pe premisa că amenda aplicată de Comisie ar fi fost anulată și înlocuită cu o „amendă jurisdicțională”. Or, întrucât această premisă este inexactă, astfel cum s-a confirmat de altfel la examinarea primului și a celui de al doilea motiv din prezentul recurs, nu era nicidecum necesar ca Tribunalul să motiveze mai detaliat respingerea motivelor al doilea-al patrulea invocate.
- 57 Trebuie amintit în plus că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, obligația de motivare a hotărârilor, ce revine Tribunalului în temeiul articolului 36 și al articolului 53 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, nu îi impune acestuia să prezinte o motivare care să urmeze în mod exhaustiv și unul câte unul toate argumentele prezentate de părțile în litigiu. Prin urmare, motivarea poate fi implicită, cu condiția de a permite persoanelor interesate să cunoască motivele pe care se întemeiază hotărârea a cărei anulare se solicită, iar Curții să dispună de elemente suficiente pentru a-și exercita controlul în cadrul unui recurs (Hotărârea din 7 martie 2024, *Nevinnomysskiy Azot și NAK „Azot”/Comisia*, C-725/22 P, EU:C:2024:217, punctul 131, precum și jurisprudența citată).
- 58 Or, prin argumentația rezumată la punctul 52 din prezenta hotărâre, recurențele nu demonstrează și nici măcar nu susțin că nu puteau cunoaște justificările hotărârii atacate. Dimpotrivă, această argumentație arată că motivarea hotărârii atacate a permis recurențelor să cunoască motivele pe care s-a întemeiat Tribunalul. Ea permite de asemenea Curții să dispună de elemente suficiente pentru a-și exercita controlul în cadrul examinării prezentului recurs.
- 59 În consecință, al treilea motiv trebuie respins ca nefondat.
- 60 Întrucât niciunul dintre motivele invocate de recurențe în susținerea recursului nu a fost admis, se impune respingerea acestuia în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 61 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul este nefondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată.
- 62 Conform articolului 138 alineatul (1) din acest regulament de procedură, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din regulamentul de procedură menționat, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 63 Întrucât recurentele au căzut în pretenții, iar Comisia a solicitat obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată, se impune obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG și Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături